
Orzecznictwo Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w sprawach adwokackich

Palestra 13/1(133), 122-124

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

bez rozpoznania zgodnie z treścią § 39 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7).

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna błędnie pouczyła pokrzywdzonego o prawie złożenia przezeń odwołania od postanowienia tejże Komisji nie uwzględniającego wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego o tymczasowe zawieszenie adv. AB w wykonywaniu czynności zawodowych. Wniosek bowiem o tymczasowe zawieszenie adwokata lub aplikanta adwokackiego w wykonywaniu czynności zawodowych może złożyć tylko oskarżyciel (§ 46 ust. 1 cyt. rozporządzenia). Oskarżycielem zaś w

postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim jest rzecznik dyscyplinarny wojewódzkiej rady adwokackiej lub Naczelnej Rady Adwokackiej (§ 9 cyt. rozp.), a prokurator wojewódzki (również Prokurator Generalny PRL — z chwilą przystąpienia do sprawy (§ 11 cyt. rozp.).

Z powyższego wynika, że pokrzywdzony, nie będąc oskarżycielem nie jest uprawniony do składania wniosków o tymczasowe zawieszenie adwokata lub aplikanta adwokackiego w wykonywaniu czynności zawodowych, jak również nie ma on prawa do wnoszenia odwołania od postanowienia wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej w sprawie tymczasowego zawieszenia.

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH W SPRAWACH ADWOKACKICH

WYROK

TRYBUNAŁU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH *

z dnia 20 września 1966 r.

IV TR 231/66

Skoro tylko okres pracy adwokata w zespole adwokackim, poczynszszy od 1 stycznia 1964 r., uważa się za okres zatrudnienia w rozumieniu art. 7 dekretu o p.z.e., to trzyletni okres zatrudnienia po przyznaniu renty, przewidziany w art. 32 dekretu dla ponownego ustalenia wysokości renty starczej, liczy się od 1 stycznia 1964 r.

Trybunał Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu skargi rewizyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od wyroku Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu w sprawie Antoniego L. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o rentę starczą, zmienił zaskarżony wyrok i zatwierdził orzeczenie Rady

* Przedruk z Orzecznictwa Sądów Polskich i Komisji Arbitrażowych z 1968 r. zesz. 11, str. 481.

Nadzorczej Centrali Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z uzasadnienia

Decyzją z 18.IX.1957 r. organ rentowy przyznał Antoniemu L. rentę starczą z dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym, decyzją zaś z 15.VI.1958 r. prawo do tej renty zostało mu od 1.VII.1958 r. zawieszono z powodu wykonywania praktyki adwokackiej.

Dnia 7.XII.1964 r. L. zgłosił wniosek o przyznanie — z tytułu wykonywanej przez niego praktyki adwokackiej w zespole adwokackim od 1.I.1954 r. — renty starczej przewidzianej ustawą o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1963 r., poz. 309).

Decyzją z 19.II.1965 r. organ rentowy wnioski ten załatwił odmownie z uzasadnieniem, że skoro wnioskodawcy przyznano rentę starczą z dekretu o p.z.e., to nie może on ubiegać się o rentę starczą na podstawie ustawy o ustroju adwokatury i rozporządzenia z 4.III.1964 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego adwokatów-członków zespołów adwokackich (Dz. U. poz. 62).

Orzeczeniem z 30.III.1965 r. rada nadzorcza decyzję tę uchyliła i sprawę przekazała organowi rentowemu do ponownego rozpoznania uważając, że w rozpatrywanej sprawie zachodzi zbieg prawa do dwóch rent (art. 15 dekretu o p.z.e.) i że L. ma prawo wyboru renty korzystniejszej.

Poglądu tego nie podzieliła Rada Nadzorcza Centrali Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i orzeczeniem z 3.VI.1965 r. zatwierdziła decyzję organu rentowego z 19.II.1965 r.

Okręgowy Sąd, który rozpoznał sprawę wskutek skargi L., wyrokiem z 15.IX.1965 r. uchylił decyzję organu rentowego i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania z uzasadnieniem, że renta przysługująca członkom zespołów adwokackich jest ren-

tą odrębną od renty pracowniczej, a jedynie przyznawaną na takich samych zasadach. Podstawą prawną renty adwokackiej jest bowiem ustawa z 19.XII.1963 r., będąca odrębnym aktem prawnym.

Rozpatrując sprawę z powodu skargi rewizyjnej organu rentowego, Trybunał Ubezpieczeń Społecznych zważył:

Według art. 77 ustawy o ustroju adwokatury adwokaci-członkowie zespołów adwokackich i członkowie ich rodzin mają na równi z pracownikami prawo do świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa, z ubezpieczenia rodzinnego oraz z powszechnego zaopatrzenia emerytalnego pracowników i ich rodzin, przy czym przy ustalaniu prawa do świadczeń i ich wysokości pracę w zespołach adwokackich wykonywaną po wejściu w życie ustawy traktuje się na równi z zatrudnieniem, a wynagrodzenie z tego tytułu na równi z wynagrodzeniem z tytułu zatrudnienia.

Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie ubezpieczenia społecznego adwokatów-członków zespołów adwokackich, wydane w wykonaniu art. 107 tej ustawy, reguluje zasady i tryb opłacania przez zespoły adwokackie składek na ubezpieczenie społeczne oraz wysokość tych składek, a także zasady i tryb zaliczania niektórych okresów do okresów pracy w zespołach adwokackich przy ustalaniu uprawnień emerytalnych, szczególnie przypadki przyznawania świadczeń emerytalnych adwokatom, którzy nie nabyli uprawnień do tych świadczeń, oraz wysokość tych świadczeń.

Według § 1 tego rozporządzenia do adwokatów-członków zespołów adwokackich i ich rodzin stosuje się przepisy o ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa, o ubezpieczeniu rodzinnym oraz o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin,

Z treści tych przepisów wynika w sposób oczywisty, że trafne jest stanowisko skargi rewizyjnej, iż renty przewidziane tymi przepisami są rentami określonymi w dekrecie o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym. Skoro bowiem pracę adwokatów wykonywaną w zespołach adwokackich od dnia wejścia w życie ustawy o ustroju adwokatury (tj. od 1.I.1964 r.) traktuje się na równi z zatrudnieniem określonym w dekrecie o p.z.e. i skoro na tych adwokatów rozciągnięto przepisy o ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa, o ubezpieczeniu rodzinnym i o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym, to renty (zaopatrzenie emerytalne) przewidziane dla adwokatów-członków zespołów adwokackich ustawą o ustroju adwokatury i wspomnianym rozporządzeniem Rady Ministrów nie mogą stanowić odrębnego systemu emerytalnego, lecz są rentami określonymi w dekrecie o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.

Dlatego też wniosek skarżącego o przyznanie renty starczej na podstawie wspomnianej ustawy i rozporządzenia jest nieuzasadniony, skoro już w 1957 r. przyznano mu rentę starczą określoną w dekrecie o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym, chodzi bowiem o tę samą rentę starczą.

Ponowny wymiar renty starczej od korzystniejszej podstawy wymiaru renty, opartej na zarobkach w zatrudnieniu wykonywanym po przyznaniu renty — a o to w istocie chodzi skarżącemu — może w myśl art. 32 dekretu o p.z.e. nastąpić po przepracowaniu co najmniej 3 lat po przyznaniu renty z przerwami wynoszącymi łącznie nie więcej niż 6 miesięcy. Ponieważ niesporne jest, że zatrudnienie skarżącego w zespole adwokackim po 1 stycznia 1964 r. (traktowane na równi z zatrudnieniem określonym w art. 7 dekretu) nie wynosi 3 lat, przeto nie może być dokonany ponowny wymiar renty starczej skarżącego.

PRASA O ADWOKATURZE

Zorganizowana w dniu 7 grudnia 1968 r. przez Naczelną Radę Adwokacką uroczysta akademія dla uczczenia 50 rocznicy odzyskania niepodległego bytu państwowego znalazła żywy oddźwięk w wielu organach prasowych, w tym także w dzienniku „Życie Warszawy” w notatce pt. *Adwokatura polska w latach 1918—1968* (nr 295 z dnia 8 grudnia 1968 r.) oraz w dwutygodniku „Prawo i Życie” w notatce pt. *Adwokatura w dniach 50-lecia* (nr 26 z dn. 29 grudnia 1968 r.).

Sprawozdawcy podali przebieg uroczystego spotkania oraz streszczenie zagajenia prezesa NRA adw. dra Stanisława Godlewskiego i referatu adw. Zygmunta Kropiwnickiego („Adwokatura polska w latach 1918—1968”).

W relacji prasowej „Prawa i Życia” m. in. czytamy:

„W zagajeniu swym adw. dr S. Godlewski stwierdził, że dzisiejsza adwokatura stanowi zintegrowaną grupę zawodową, rozumiejącą należycie interes społeczny i własną rolę w organizacji wymiaru sprawiedliwości. Obecne zaangażowanie społeczne i polityczne adwokatury jest wynikiem głębokich zmian w świadomości i wyraźnego dostrzegania konieczności współdziałania w kierunku socjalistycznego budownictwa w naszym kraju. Pozwala to zająć adwokaturze jasne poli-